

Szegény gyermekek karácsonyfa-ünnepélyén

Irta: *Tarnavölgyi András.*

Ez a csillogó fa, ez a tündéralom
 Megint csak megjelent a szegény világon.
 Fényt, meleget hozott s drága illat áriját,
 Itt halljuk suhogni az angyalok szárnyát.
 Csillagos mennyország drága szép világa
 Adta forró csókját a karácsonyfára.
 Hogy sziveket vigyen szent, tündöklő fénye
 A tiszta örömök virágos kertjébe.

De e gyönyörű fa nem ment minden házba.
 Sok kicsi gyermekszív de hiába várta, —
 Ezerszámra sirtak a sóhajok érte
 S mégis gazdag fénnel kevés házba tért be.
 Ó, hát az angyalok különbséget tesznek:
 Utat csak gazdagok hajlékába vesznek
 És a szegényeknek kerülnek a házákat,
 Nem vigasztalják meg a nyomorgó árvát?

Ó, az angyalszivek nem ily kegyetlenek,
 Hisz' az égi Gyermekek értük született meg,
 Értük, kik szegényen, busan, árván állnak
 Tüskével teleszórt utján e világnak.
 Ime: itt is értük gyult ki fény e fára,
 Itt derül öröme sok szegény, sok árva.
 Hálás csókok érik e fenyőfa gallyát,
 Ölelő szeretet tárja itt ki karját.

E kigyulladt gyertyáknak tündér világa
 Vigaszt derít sok bus anyának gondjába,
 Didergő kis látak, reszkető kis testek
 E forró világban mind fölmelegesznek.
 Fájó könnyek válnak kacagó öröme,
 Vérző szivek vannak szeliden bekötte.
 Ebben a ragyogó, tündöklő világban
 Áldott, puha kezek simogatnak lágyan.

Te tündöklő szent fa, gallyaid hegyéten
 Angyali jó szivek ragyognak a fényben,
 Amig üdvöt, áldást suttog illat-ajkad,
 Segítő jó szivek muzsikálnak rajtad.
 Minden gallyad egy-egy forrón ölelő kar,
 Melyek között annyi bánat és bu elhal —
 Szép karácsonyfák közt legszebben pompázol,
 Itt van alattad a betlehemi jászol.

Amig fényed isszák örvendő kis lelkek,
 Az egek ajtaja nyitva áll feletted —
 Az általad áldást fakasztó szivekre
 Valaki felülről mosolygva tekint le.
 A szeretet művét szeretettel nézi,
 Ennél szebb imádság sohasem kell néki.
 A kisdéd Jézuska két karját kitárja
 És a könyörülő, jótévő sziveket
 Sorba mind megáldja.

Most egy gyönyörű mesét mondok el nektek, kedves gyermekeim, *Hercege Ferenc* bácsi írta, a nagy magyar író, akinek ti már sok szép elbeszélését ismeritek. Hallgassátok csak!

Az arany trombita

Már alkonyodott, de az utcai lámpákat még nem gyújtották meg. A kihalt, keskeny Boldogasszony-utca szürkületén egy férfi ment végig. Talpig érő bundát viselt, amelynek két szárnya a lábaszárát csapkodta és égő szivart tartott a fogai között.

A Boldogasszony kis temploma előtt egy fiucska toppant eléje és újságlapot kínált neki. Valami elkésett kis rikkancs-gyerek (újságot áruló gyerek) volt. Vékonyan öltözött, vézna fiucska. A paraszti ruháján látszott, hogy valami felvidéki faluból szaladt ide a nagyvárosba. Kopott báránybőr-süvegét a fülére huzta és annyira didergett, hogy valóságos rezgőstáncot járt a kövezeten.

A férfi bosszusan morgott valamit és tovább sietett. A templomajtó előtt megemelte a süvegét és ekkor megint hálotta maga mellett a gyerek cipőjének kopogását.

Most megállt és pénzt vett ki zsebéből. Egy ideig keresgélt a krajcárok (kétfilléresek) között, de aztán hirtelen meggondolta magát s egy ezüst kétpengőst adott a fiúnak.

— Nesze, legyen neked is jó karácsonyod!

A kisfiu szinte ijedten nézte a pénzdarabot, majd sarkon fordult és szó nélkül szaladni kezdett. A Boldogasszony-utca tulsó végében, az ezer lámpa fényében ragyogó Nagykörut sarkán, egy kövér öregasszony várta.

— Kaptál valamit, Jóska? — kérdezte.

A gyerek szó nélkül odaadta az ezüstpénzt. Az öregasszony örömeiben hangosan elkacagta magát, aztán eltette a pénzt, kezén fogta a gyermeket és megindult vele a távoli külváros felé. Oly sebesen ment, hogy a fiu csak futva tarthatott vele lépést. Egy pálinkamérés ajtaja előtt megállott az asszony. Láthatólag habozott, hogy bemenjen-e, vagy nem? A habozás hamar véget ért. Egy kétfillérest adott a kis Jóskának és így szólt hozzá:

— Ez a tied, vehetsz magadnak amit akarsz. Aztán várj